

Драиња Урошевић

ТРЕБЕШКИ РОДОСЛОВ

ПОРОДИЧНА ЧИТУЉА

Златан катанац малог збора,
тесно скројен простор,
мала врева свештениковог пера
и пера првих писмених предака,
ни зашиљене светлости на врху имена
да упадне у око потомку.
Пука имена мушког лика:
Грујица, Урош, Арсеније,
Јеврем, Милић, Боривоје,
све до мене скрушене
која би да одвргне катанац,
да провири кроз кључевницу у шљивике,
у воденице застрвене ињем брашна,
којима вал у витла уплиће чуда,
у качаре где шушти преврела шљива,
пчелињаке где се слаже мирисни талог.

Златан катанац малог збора,
шест голих имена
у одајама два века,
теснац до теснаца,
до изгубљене изгубљена душа.

Пука имена женског лика:
два затурена, па Марија,
Радојка и Јелика.
Ни податка о боји очију,
ни јесу ли чешљеве ломили у коси,
при љутњи спуштали обрве,
ни слутње о смеху и шапату,
о народном весељу
између ратова, буна и устанака.
Зар је то породична читуља
за задушнице и за славски обред?

У отегнуто летње вече
мислим о чему су маштали
док је сунце урањало за планину
а ветар се ушпитао у разуздане крошње.

ПОРЕСКЕ КЊИГЕ

Велики катанац громког збора,
врвез металне утробе,
хуј и олуј
репате и крилате лије,
без лестви пење се небу под облаке,
ни бриге о сну и сину,
ни да се одвоји дан од ноћи.

Не слуша држава ни да ли трава расте,
ни да ли пчеле надлећу детелинин цвет,
ни шта се сашаптавају пљиве,
кајсије, трешње и вишње,
ни породични утишани разговор не чује.

Порезник у чојаним чакширама
одмерава шеснаест гроша
не питајући ни да ли је воденица
имала шта да стави на зуб,
је ли казан сркнуо првенац,
је ли матица полазила на пут у крошње.

Четири мушке главе,
воденица, казан, свиње, кокошке, пчеле,
за рогату марву и коње нема колоне,
све понуђено радозналом потомку
који слуги чемер у глави домаћина,
шапат да се ни под прозором не чује,
мале ушне шкољке у који зри целен.

Држава не хаје за неправде,
ни колико је било кишних
а колико сушних дана,
она разастире реп и крила
преко свега што имаш,
да напуни губицу и развије лет
и кад се твоји распони топе,
восак на пламену који сажиге постојање
и по колонама пада скрама малог вида.

КУДА ОДОШЕ

Куда одоше
рођени уз веселу ватру
док дрво исповеда шумске тајне,
венчани под сводовима тамне цркве,
заклети прво на верност Оцу и Сину,
па тек онда на супружанску?

Куда одоше
са слава и свадби,
са моба и косидби,
са тешких кулука
и уз раздрагане попевке,
пољоделци, власници воћњака,
питоми са домаћим животињама,
познаници са дивљим,
домаћини и калемари,
да их нико не помене
и да за њих нико никад не чује?

Куда одоше
пређе, ткаље и везиље,
чобанице и млекарнице,
садиље селена под данашњим прозорима,
да их нико не препозна
и да им нико реч сећања не упути?

Одоше ратари и ратарке
у узвишени град по имену Требеж,
да се поравнају са господом и велможама,
одоше да провере мапу свог знања
сигурни само да су потомцима
изабрали бољу путању
док се сунце и месец врте све у круг.